

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

04 decembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Constantin Gurschi,

judcători – Andrei Harghel și Constantin Alerguș,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpatul Bejenari Vasile, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 aprilie 2013, în cauza penală privindu-l pe

Bejenari Vasile Mihail, născut la 22 august 1988, originar și domiciliat în s. Tăura Veche, r-nul Sîngerei.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 20.11.2009 - 13.12.2010;

Instanța de apel:

1). 11.01.2011 - 26.01.2012, dispusă rejudecarea;

2). 02.11.2012 - 08.05.2013;

Instanța de recurs:

1). 08.11.2012 – 02.10.2012, dispusă rejudecarea;

2). 08.10.2013 – 04.12.2013.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Sîngerei din 13 decembrie 2010, Bejenari V. a fost recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art. 188 alin. (4) CP, la 9 ani închisoare;

- în baza art. 164 alin. (2) lit. e), f), g) CP, la 6 ani închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) CP, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate lui Bejenari V. i-a fost stabilită pedeapsa de 10 ani închisoare.

Conform art. 84 alin. (4) CP, pentru concurs de infracțiuni, prin cumularea parțială a pedepsei numite și a pedepsei aplicate prin sentința Judecătoriei Orhei din 22 septembrie 2009, inculpatului Bejenari V. i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 11 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut, *în fapt*, că Bejenari V. la 27 mai 2009, în jurul orelor 00³⁰, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, împreună și prin înțelegere prealabilă cu o persoană neidentificată de către organele de

urmărire penală, avînd la sine din timp pregătit lipici și o funie, sub pretextul de a se deplasa în s. Alexăndreni, r-nul Sîngerei, a comandat serviciul de taxi 1430, ce aparținea SRL „Rosanin Plus”, și anume, automobilul de model „Daewoo Nexia”, cu n/î BL DA 839, la volanul căruia se afla cet. I. Osadța.

După care, inculpatul împreună cu persoana neidentificată de organele de urmărire penală, au urcat în automobil și ajungînd la marginea s. Alexăndreni, r-nul Sîngerei, Bejenari V. l-a atacat pe cet. Osadța I., strîngîndu-l cu o funie, i-a aplicat multiple lovituri peste diferite regiuni ale corpului, provocîndu-i leziuni corporale, cu dereglarea sănătății de scurtă durată, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 231 din 24.08.2009, au fost calificate ca vătămări corporale ușoare.

Ulterior, legîndu-l pe cet. Osadța I. cu lipici, i-a sustras în mod deschis automobilul de model „Daewoo Nexia”, cu n/î BL DA 839, la prețul de 90 000 lei, încă 400 lei în numerar și un telefon mobil de model „Sony Ericsson”, cu cartela SIM la prețul de 600 lei, prin care i-a cauzat un prejudiciu considerabil părții vătămate.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului Bejenari V. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 188 alin. (4) CP – *tîlhăria, adică atacul săvîrșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violența periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, săvîrșit de două persoane, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă și cu cauzarea de daune în proporții mari și în baza art. 164 alin. (2) lit. e), f), g) CP – răpirea unei persoane, săvîrșite de doua persoane, din interes material, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. art. 401- 402 CPP, a fost atacată cu apeluri de către inculpat și avocatul acestuia Popescu A.

3.1. Inculpatul, în apelul declarat, a solicitat casarea sentinței primei instanțe, din motivul nevinovăției sale, invocînd că dînsul n-a comis tîlhăria ce i se incriminează, considerînd că vina sa n-a fost demonstrată, iar probele au fost falsificate, n-a fost efectuată confruntare între dînsul și partea vătămată, percheziția repetată efectuată la domiciliul surorii sale, unde au fost depistate cîteva DVD-uri, care nu-i aparțin și cum au apărut acestea nu cunoaște, a fost efectuată în lipsa martorilor asistenți, pe DVD-urile ridicate nu au fost depistate amprente sale sau a părții vătămate, ceea ce confirmă nevinovăția sa de cele imputate.

3.2. Avocatul Popescu A., în apelul declarat, a solicitat achitarea inculpatului, invocînd că instanța de fond nu a luat în considerație că, la 27.05.2009, ziua săvîrșirii infracțiunii, Bejenari V. se afla în s. Dubăsarii-Vechi, r-nul Criuleni, unde a lucrat din 27.03.2009, pînă la 15.06.2009 și despre cele întîmplate a aflat de la poliție. Apelantul a mai invocat că multe probe care au fost puse la baza condamnării inculpatului au fost dobîndite cu încălcarea legii procesuale penale, considerînd că vinovăția lui Bejenari V. nu a fost stabilită în ședința judiciară.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 ianuarie 2012, apelurile inculpatului și avocatului acestuia, Popescu A. au fost admise, s-a casat sentința

Judecătoria Sîngerei din 13 decembrie 2010 și s-a pronunțat o nouă hotărîre, prin care a fost încetat procesul penal în privința lui Bejenari V. în baza art. 164 alin. (2) lit. e), f), g) CP, deoarece există alte circumstanțe care condiționează tragerea persoanei la răspundere penală, iar Bejenari V. a fost condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), e), f) CP, la 6 ani închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (4) CP, prin cumularea parțială a pedepsei numite și a pedepsei aplicate prin sentința Judecătoria Orhei din 22 septembrie 2009, pedeapsa definitivă lui Bejenari V. i-a fost stabilită 6 ani 6 luni închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

5. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că concluzia instanței de fond, privind condamnarea lui Bejenari V. în baza art. 188 al. (4) CP și art. 164 al. (2) lit. e), f), g) CP, nu se bazează pe probatoriu administrat în cauză, iar instanța examinînd cauza superficial, a ajuns la o concluzie eronată despre vinovăția inculpatului în baza normelor penale sus indicate.

Deși instanța de fond l-a recunoscut vinovat și l-a condamnat pe Bejenari V. în baza art. 164 al. (2) lit. e), f), g) CP, Colegiul penal a ajuns la concluzia că condamnarea în această parte nu poate fi menținută reieșind din următoarele considerente.

Contrar prevederilor art. 394 al. (1) p. 1) CPP, în sentința instanței de fond nu se conține descrierea faptei criminale prevăzute de art. 164 al. (2) lit. e), f), g) CP, cu toate acestea instanța l-a condamnat pe Bejenari V. pentru această faptă, or, dispozitivul sentinței fiind contrar părții descriptive a sentinței. Neconstatarea faptei infracționale în sentința judecătorească, nefiind indicat locul, timpul, modul săvîrșirii infracțiunii face imposibilă condamnarea unei persoane pentru fapta care nu a fost constatată ca fiind dovedită. Aceste circumstanțe condiționează tragerea la răspundere penală a inculpatului, fiind necesară încetarea procesului penal pe acest capăt de învinuire în baza art. 391 al. (1) p. 6) CPP, potrivit căruia sentința de încetare a procesului penal se adoptă dacă există alte circumstanțe care condiționează tragerea persoanei la răspundere penală.

În continuare, instanța de apel a menționat că reieșind din prevederile art. 409 al. (2) CPP, s-a ajuns la concluzia de casare parțială a sentinței pe capătul de acuzare în baza art. 188 al. (4) CP, deoarece cu toate că inculpatul nu-și recunoaște vinovăția, vina acestuia e confirmată prin declarațiile părții-vătămate Osadța I., care direct indică că inculpatul l-a atacat, iar temei de a se îndoii în declarațiile părții vătămate instanța de apel nu are, declarațiile acestuia au fost consecvente pe tot parcursul procesului penal, susținute și în ședința instanței de apel.

De asemenea, vina inculpatului se confirmă și prin probele administrate și cercetate în ședința instanței de apel.

Totodată, Colegiul penal a mai reținut, că în ședința instanței de apel, a fost prezentat certificatul nr. 2 din 18.01.2012 privind costul automobilului cu n/î BL DA 839, ce aparținea SRL „Rosanin-Plus”, la momentul săvîrșirii infracțiunii, care constituie 47 000 lei, ceea ce confirmă că valoarea bunurilor sustrase de inculpat nu constituie proporții mari, după cum s-a constatat în instanța de fond, din care considerente acțiunile inculpatului urmează a fi recalificate de la art. 188 alin. (4) CP, în cele prevăzute de art.

188 alin. (2) lit. b), e), f) CP, *tîlhăria adică atacul tîlhăresc săvîrșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, săvîrșit de două persoane, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

6. Acuzatorul de stat și inculpatul au declarat recursuri ordinare.

6.1. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP, în recursul declarat a solicitat casarea deciziei, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, invocînd că:

- decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;
- stabilind minimul prevăzut de sancțiunea articolului, instanța de apel n-a luat în considerație personalitatea inculpatului, care anterior a fost condamnat;
- instanța nu a luat în considerație că inculpatul vina nu și-a recunoscut și a pledat nevinovat, cu toate că partea vătămată indică direct la dînsul, ca fiind persoana care împreună cu altă persoană neidentificată de organul de urmărire penală, a săvîșit infracțiunea de tîlhărie și răpire de persoană, probele acumulate dovedesc incontestabil vina acestuia;

- la stabilirea pedepsei n-a fost luat în considerație, că partea vătămată a fost atacată de două persoane, că infracțiunea a fost bine plănuită, a durat un timp mai îndelungat, ceea ce indică la faptul insistenței inculpatului pentru a-și atinge scopul prin orice acțiuni.

6.2. Inculpatul în recursul declarat la 20.02.2012 și, suplimentar, în cel din 26.04.2012, a solicitat casarea sentinței și deciziei cu dispunerea achitării sale, deoarece nu a comis infracțiunea incriminată, invocînd că la data săvîșirii infracțiunii dînsul se afla în alt loc, că din declarațiile părții vătămate el a fost atacat de către două persoane, însă este condamnat doar el singur, că hotărîrile sunt bazate pe presupuneri și dosarul în privința sa este fabricat.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 02 octombrie 2012, s-a dispus admiterea recursurilor ordinare declarate de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, V. Costăș, și inculpatul Bejenari V., casînd decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. În argumentarea soluției adoptate, instanța de recurs, cu referire la recursul procurorului, a menționat că temeiul pentru recurs prevăzut de art. 426 alin. (1) pct. 6) CPP, și-a găsit confirmarea în speța dată, avînd în vedere că soluția instanței de apel de încetare a procesului penal pe capătul de învinuire în baza art. 164 alin. (2) lit. e), f), g) CP, este arbitrară și nu poate fi acceptată, fiindcă în cazul cînd prima instanță nu a respectat prevederile art. 394 CPP, privind întocmirea sentinței, însă în fapt probele au fost cercetate, instanța de apel, casînd sentința din acest motiv, urma să continue prin rejudecarea cauzei, aprecierea tuturor împrejurărilor și respectînd normele procedurale (art. 393-397 CPP), să pronunțe o nouă hotărîre conform ordinii stabilite pentru prima instanță.

Aceste prevederi se regăsesc și în pct. 21 al Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12.12.2005, cu modificările ulterioare „*Cu privire la practica examinării cauzelor penale în ordine de apel*”.

Colegiul lărgit a mai invocat că, constatînd încălcarea prevăzută de art. 394 alin. (1) pct. 1) CPP, instanța de apel era obligată prin rejudecare să înlătore aceste carențe neesențiale ale sentinței, dar nu să înceteze procesul penal conform art. 391 alin. (1) pct. 6) CPP din motiv, că există alte circumstanțe care condiționează tragerea persoanei la răspundere penală, astfel fiind concluzionat că, motivarea soluției pe capătul de învinuire în baza art. 164 alin. (2) lit. e), f), g) CP, este arbitrară și formală, plus contravine scopurilor procesului penal, prevăzute de art. 1 alin. (2) CPP.

Cu referire la motivele recursului inculpatului Bejenari V., instanța de recurs a menționat că aceste motive, statuează că instanța de apel superficial a examinat cauza, deoarece potrivit învinuirii înaintate de procurorul (f.d. 151-152), Bejenari V. a fost învinuit, că „*la 27 mai 2009, în jurul orelor 00³⁰..., a comandat taxiul 1430, ce aparținea SRL „Rosanin Plus”, și anume, automobilul de model „Daewoo Nexia”, cu n/î BL DA 839...*”, dar din declarațiile părții vătămate Osadța I. (f.d. 39-42), martorilor Zgîrcea I. (f.d. 45-46), Șveț S. (f.d. 47), procesul-verbal de cercetare la fața locului (f.d. 21-27 cu fotografii), rezultă că automobilul sustras are n/î BL DA 841 (foto f.d. 23), certificatele din materialele dosarului penal (f.d. 44”A”) – indică prețul la automobilul cu n/î BL DA 158, iar la f.d. 300 – indică prețul la automobil n/î BL DA 839, dar a rămas neexaminat prețul la automobilul cu n/î BL DA 841, indicat de partea vătămată ca sustras prin tîlhărie. Mai mult ca atît, instanța de apel a recalificat acțiunile inculpatului Bejenari V. anume reieșind din prețul automobilului cu n/î BL DA 839, indicat în ordonanța de învinuire ca sustras prin tîlhărie.

Colegiul lărgit a constatat, că aceste motive au o importanță deosebită pentru această cauză și ele urmează a fi neapărat verificate în instanța de apel, din care motive s-a admis recursul ordinar declarat de inculpatul, iar la rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 CPP, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile Legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate de apelanți și ținînd cont de motivele casării deciziei atacate să pronunțe o hotărîre legală și întemeiată.

9. Rejudecînd cauza, Colegiului penal al Curții de apel Bălți prin decizia din 10 aprilie 2013, a admis apelurile declarate de inculpatul V. Bejenari și avocatul A. Popescu în interesele inculpatului, împotriva sentinței Judecătoriei Sîngerei din 13.12.2010, a casat total sentința, inclusiv și din oficiu, cu pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează:

Bejenari V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.188 alin. (2) lit. b), e), f) și art.164 alin. (2) lit. e), f) CP, cu stabilirea pedepsei.

- în baza art.188 alin. (2) lit. b), e), f) CP - închisoare pe termen de 7 (șapte) ani în penitenciar de tip semiînchis;

- în baza art.164 alin. (2) lit. e), f) CP - închisoare pe termen de 5 (cinci) ani în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art.84 alin. (1) CP, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a stabilit pedeapsa definitivă - închisoare pe termen de 8 (opt) ani în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 84 alin. (4) CP, s-a adăugat parțial la pedeapsa aplicată, pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Orhei din 22.09.2009, stabilindu-i lui Bejenari V. pedeapsa definitivă - închisoare pe termen de 9 (nouă) ani în penitenciar de tip semiînchis.

10. În motivare, instanța de apel a indicat că potrivit explicațiilor date de către Plenul Curții Supreme de Justiție la pct. 14 a Hotărîrii nr. 22 din 12.12.2005 „*Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*”, cu modificările ulterioare, în sensul cerințelor art.414 CPP, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță, prin apel, se transmit instanței de apel: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit sau nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante sau agravante; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art.101 CPP.

Astfel, Colegiul penal a constatat, că instanța de fond a comis o eroare de drept, în sensul că încadrînd acțiunile inculpatului în baza art.164 al.(2) lit. e), f), g) CP, nu le-a constatat ca fiind săvârșite de acesta, or, potrivit prevederilor art. 394 CPP, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale considerată ca fiind dovedită, indicîndu-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii.

În aceste circumstanțe, instanța de apel, examinînd apelurile urmează să procedeze conform prevederilor art. 415 alin. (1) pct. 2 CPP – „*admite apelul, casînd sentința parțial sau total, inclusiv din oficiu, în baza art.409 alin. (2), rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărîre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță*”.

Această situație rezultă și din explicațiile pct.21 al Hotărîrii Plenului menționate anterior, conform cărora în cazul cînd prima instanță nu a respectat prevederile art. 394 CPP privind întocmirea sentinței, dar în fapt probele au fost cercetate, instanța de apel, casînd sentința din acest motiv, va continua prin rejudecarea cauzei aprecierea tuturor împrejurărilor și, respectînd normele procedurale (art. 393 - 397 CPP), va pronunța o nouă hotărîre conform ordinii stabilite pentru prima instanță.

Reieșind din cele enunțate mai sus, Colegiul penal a reținut, că totalitatea probelor administrate corespund cerințelor stipulate de art. 101 CPP, adică sunt pertinente, concludente, utile pentru a putea fi puse la baza unei sentințe de condamnare, ele fiind în coroborare între ele și demonstrînd deplin vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Prin urmare, în fapt, Colegiul penal a reținut, că Bejenari V., în jurul orelor 00.40, după comiterea atacului tîlhăresc asupra cet. I. Osadța, continuîndu-și acțiunile criminale, lîngă s. Alexandreni, r-nul Sîngerei, urmărind scopul de a nu fi sesizate organele de drept despre comiterea infracțiunii de tîlhărie, împreună și prin înțelegere prealabilă cu o

persoană neidentificată de organele de urmărire penală, 1-a răpit pe Osadța I., legându-i mâinile, picioarele și gura cu lipici, după ce l-au urcat în portbagajul automobilului, deplasându-se cu automobilul sustras, periodic oprindu-se și aplicându-i lui Osadța I. lovituri peste cap. După aproximativ o oră, a oprit automobilul pe un imaș din apropierea or. Sîngerei, unde l-a scos pe Osadța I. din automobil și lăsându-l au plecat pe traseul Bălți-Sărăteni în direcția mun. Chișinău.

Conform certificatul contabil din 05.02.2013, prezentat în instanța de apel, costul automobilului de model „Daewoo Nexia” cu n/î BL DA 841, ce aparținea SRL „Rosanin Plus” la data de 01.05.2009 și care figurează în cauza penală, constituie 48 000 lei.

Reeșind din cele constatate, precum și, ținând cont de prevederile art.126 CP, Colegiul penal a ajuns la concluzia, că semnul calificativ prevăzut de art.188 alin. (4) CP „*săvârșit în proporții mari*” nu este dovedit, astfel încât se constată că activitatea infracțională a inculpatului V. Bejenari pe acest capăt de învinuire pe deplin se încadrează în prevederile art. 188 alin. (2) lit. b), f) CP, precum și, în prevederile art.164 alin.(2) lit. e), f) CP.

De asemenea, Colegiul penal a considerat necesar de a exclude semnul calificativ „*cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de arme*”, prevăzut de art.188 alin. (2) lit. e) și art. 164 alin. (2) lit. g) CP, deoarece lipiciul cu care a fost legat inculpatul la mâini și la gură, nu poate servi drept obiect folosit în calitate de armă, iar prin alte obiecte folosite în calitate de armă se au în vedere obiectele cu care victimei i s-au cauzat sau puteau să i se cauzeze vătămări periculoase pentru viață și sănătate (cuțite, topoare, etc), precum și, obiecte destinate pentru dezorientarea temporară a victimei, cum ar fi revolvere, balonașe și alte dispozitive cu gaz toxic neutralizant.

Colegiul penal a indicat, că argumentul invocat de inculpat privind incorectitudinea efectuării percheziției repetate la domiciliul surorii sale, în cadrul căreia au fost depistate câteva CD-uri, care după cum indică inculpatul, nu-i aparțin lui și nu cunoaște cum acestea au apărut în gospodărie, nu poate fi reținut în favoarea inculpatului, deoarece acesta nu confirmă nevinovăția lui, demonstrată prin totalitatea probelor administrate.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpatul nu poate echivala cu achitarea lui, deoarece probele prezentate în sprijinul învinuirii dovedesc incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor reținute în sarcina lui, aceasta fiind o metodă de a denatura stabilirea adevărului și de a se eschiva de răspundere penală.

11. La 22 mai 2013, inculpatul a declarat recurs ordinar împotriva hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare, considerându-le ilegale și solicitând examinarea cererii sale fără a i se agrava situația în propriul recurs, cu pronunțarea unei soluții prin care să fie achitat, din motiv că dînsul se consideră nevinovat de cele imputate.

Recurentul își fondează recursul privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor reținută în sarcina instanțelor inferioare, menționând că acestea au comis un șir de încălcări la examinarea cauzei în privința sa, și anume, în dosar au fost audiați martori pe care dînsul nu-i cunoaște, directorul la SRL „Rosanin Plus”, a fost cet. A. Cărăuș, iar în instanța de apel a apărut un alt director R. Pistruga, la fel, a menționat că mașina

taximetristului Osadța I., potrivit rechizitoriului, avea nr. de înmatriculare BL DA 839, iar ulterior instanțele au constatat că n/î a mașinii respective este BL DA 841.

În drept, recursul inculpatului nu se întemeiază pe nici un temei din cele expres stipulate de art. 427 alin. (1) CPP.

12. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu în baza motivelor invocate în recurs și în raport cu materialele dosarului, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 427 alin. (1) CPP, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor expres prevăzute de acest articol.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) CPP, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului ordinar în cazul în care constată că acesta nu corespunde după conținut prevederilor art. 430 CPP.

Art. 430 CPP, stipulează cerințele cărora trebuie să corespundă cererea de recurs, în special, textul recursului trebuie să conțină argumentarea ilegalității hotărîrii atacate, cu indicarea temeiurilor prevăzute de art. 427 CPP (unul sau mai multe din acestea) și cu invocarea problemei de drept ce persistă în cauză, indicînd care este eroarea comisă de instanță.

Colegiul penal, verificînd motivele recursului declarat, constată că inculpatul Bejenari V. în argumentarea recursului, face trimitere la o serie de evenimente care în viziunea recurentului sînt încălcări procedurale admise de instanțe la judecarea cauzei în privința sa, însă nu specifică concret temeiul prevăzut de legea procesuală la utilizarea acestei căi de atac, și anume, nu descrie care este eroarea de drept din cele enumerate în art. 427 CPP, care s-a comis la judecarea cauzei de către instanța de apel și în ce constă esența erorii respective.

Art. 427 alin. (1) CPP, prevede 16 temeiuri de declarare a recursului ordinar, astfel, dacă o parte a procesului consideră că soluția instanței de apel conține erori de drept și o atacă în instanța superioară, atunci ea este obligată, conform art.430 pct. 5) CPP, să motiveze recursul și să arate eroarea ce s-a comis, în coraport cu cel puțin unul din temeiurile enumerate în art.427 alin.(1) CPP.

În cazul în care autorul nu invocă concret în recurs temeiul pe care se bazează, din cele reglementate de norma procesuală penală, un asemenea recurs se consideră ca fiind necorespunzător după conținut, deoarece nu îndeplinește exigențele prevăzute de pct. 5) a art. 430 CPP și urmează a fi respins ca inadmisibil.

Or, Colegiul penal constată că recursul ordinar declarat de inculpat, nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze recursul inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica sub acest aspect, întrucît potrivit art. 24 alin. (2) CPP, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

Astfel, statuînd asupra faptului că autorul recursului a invocat cu totul alte

argumente care nu-și găsesc reflectare în temeiurile prevăzute în art. 427 CPP, și anume că, instanțele judecătorești nu au dat o apreciere corectă probelor administrate pe cauza respectivă, astfel fiind pronunțate hotărâri ilegale de instanțele de fond și de apel, iar dînsul a fost incorect condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b) f) CP și în baza art. 164 alin. (2) lit. e), f) CP, la 9 ani privațiune de libertate, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, Colegiul conchide că acestea nu sunt erori de drept care ar putea duce la casarea unei hotărâri judecătorești.

Mai mult, referitor la chestiunea de apreciere a probelor dată de instanțele ierarhic inferioare, Colegiul menționează că procedura de apreciere a probelor, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că, regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) CPP, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

De asemenea, Colegiul reține că criticile formulate de recurent în recursul declarat, au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în privința sa în instanța de fond și apel și, căroră instanțele de judecată ierarhic inferioare, le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărîrea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) CPP, temeiuri de casare a hotărîrii atacate, nu s-au stabilit.

În consecință, raportând situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) pct. 1) CPP, Colegiul conchide că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 CPP, iar recursul ordinar declarat de inculpatul Bejenari V., este inadmisibil, deoarece acesta nu îndeplinește cerințele de conținut, prevăzute în art. 429 și 430 CPP.

13. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 1) CPP, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Bejenari Vasile Mihail, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 aprilie 2013, în propria cauză penală, deoarece nu îndeplinesc cerințele de conținut, prevăzute în art. 429-430 CPP.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 decembrie 2013.

Președinte /semnătura/ Constantin Gurschi

Judecători /semnătura/ Andrei Harghel

/semnătura/ Constantin Alerguș

Copia corespunde originalului

Președinte

Constantin Gurschi